

Bediüzzaman, mehdilik hakkında içtihat hatası yapmış deniliyor. Said Nursi dışında kimse mehdiyi şahs-ı manevi olarak yorumlamamıştır. Konuyu açar mısınız?

Allah kainatta bir sistem bir tertip bir sebep sonuç ile iş görüyor, buna "**adetullah**" ya da "**sünnetullah**"deniliyor.

"(Bu,) Allah'ın öteden beri sürüp giden sünnetidir. Sen Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın." (Fetih, 48/23)

Bir elma, bir domates, bir kaysının oluşması da belli bir süre ve şartlara tabi kılınmıştır, oysa cennette olduğu gibi Allah kudreti ile bir anda bu nimetleri sebepsiz ve süresiz yaratabilirdi.

İmkan-ı zati ile imkan-i vakiyi karıştırmak büyük bir akıl tutulmasıdır. Yani Allah'ın her şeyi sebepsiz ve süresiz yaratması zatında mümkündür, ama vaki de işler sünnetullah üzerine yürüyor.

Peygamber Efendimiz (asm)'in çektiği sıkıntı ve çileler neticesinde Arap yarım adası Müslüman oldu, ama asıl fetihler ve hükümranlılık Hazreti Ömer (ra) döneminde gerçekleşti. Hazreti Ömer'in döneminde yönetilen topraklar Arap yarımadasının belki yirmi katı idi. Bu büyük saltanat ve hükümranlılığın kökü ve temeli Peygamber Efendimize dayanır, lakin adetullah gereği Peygamber Efendimiz bu saltanata görememiştir. Hatta Hazreti Ömer (ra) da İstanbul'un fethini ve üç kıta hakimliğini görememiştir.

Kainatta en ağır aksak ve yavaş giden şey sosyal değişimlerdir, tabi bu da bir sünnetullahtır. Peygamber Efendimizin yirmi üç yıllık döneminde bile, bazı örf ve adetlerin değişmesi zamana bırakılmıştır, kölelik ve cariyelik gibi.

İslam bazı haramları aşama aşama ortadan kaldırmıştır. İçki, kölelik... gibi. Çünkü toplumu o haramın kaldırılacağı ortama hazırlamak lazımdır. Bu da belli bir eğitim, aşama, zaman gerektiriyordu. Amerika, kuzey-güney iç savaşından sonra bir hamlede köleliği kaldırır. Şartlar oluşmadığı, toplum hazır olmadığı için, ortada kalan köleler yeniden eski efendilerinin yanlarına dönerler!

Allah habibi için bile adetullahı bütünü ile değiştirmezken, Mehdi'nin gelip bir dokunuşla bütün sosyal yapıyı baştan sona mükemmel yapması adetullah açısından mümkün değildir. İnsanlık tarihinde de böyle bir örnek bulunmuyor. Peygamberlerin

bir kısmının şehit edilmesi, bir kısmının ümmetsiz vefat etmesi bir kısmının büyük çileler çektikten sonra kısmî başarıya (sosyal anlamda başarı) ulaşması meselemize açıklık getirmektedir.

Risale-i Nur'un mehdi telakkisi gayet akılcı ve mantıklı iken, oldu bittici mehdi anlayışı gayet mantıksız ve hurafevaridir. Dikkat edilirse mehdi ve deccal gibi kavramlar hadislerde mecazi (analoji/metafor) bir ifade yöntemi ile anlatılır. Ve bunların ciddi bir tevil ve tabire ihtiyacı bulunuyor.

Yoksa hadisleri zahirine hamledersek, yani mecazi ifadeleri yorumlamadan anlamaya kalkarsak; altmış metre boyunda, alnında kafir yazılmış, eli delik, cennet ve cehennemi olan bir deccal beklememiz gerekir ki, bu anlayış hiçte akılcı ve adetullaha uygun değildir. Mehdi de aynı şekilde hadislerde metaforlarla betimlenmiş bir ahir zaman karakteridir.

*Ayrıca Risale-i Nur mehdinin şahsiyetini inkar etmiyor, **şahs-ı manevisi olan bir şahsiyettir** diyor. Nasıl deccalın kendine uyan bir ordusu bir cemaati varsa, Mehdi (ra)'in da nurani bir cemaati manevi bir ordusu olacaktır. İşte Mehdi (ra)'in nurani cemaatine **şahs-ı manevi** denmektedir. Yoksa "Mehdi diye bir yok, bu bir cemaattir." denilmiyor.*

Mehdi'nin bir kısım işlerini (çünkü bir insan ömrünün buna yetmesi adetullah açısından mümkün değildir) cemaati idame ettirecek demek de gayet akılcı ve adetullaha uygundur.